

ned, saaledes som den ærede Ordfører sagde det, og hvis det altsaa kommer til at staa i Rigsdagstidenden, saaledes som den ærede Ordfører har sagt det, tvivler jeg ikke paa, at der vil findes disse Ord, at „Mestrene skulle være tvungne til at være Medlemmer af Foreninger“. Jeg har aldrig udtalt mig derfor, saa det er en Fejtagelse. Jeg vilde heller aldrig udtale mig derfor; jeg har derimod forleden Dag — hvad maaste vil være i frist Minde hos den lille Kreds af Tilhørere, jeg den Gang havde — henstillet til den ærede Indenrigsminister, om der ikke i Stedet for alle disse mærkelige Forrettigheder, som man i Næringsloven foreslaar for de ny Mesterlav, kunde gives Foreningerne Afgang til, for saa vidt de anvendte Beløb til de unges Uddannelse, da at saa et forholdsviis Bidrag til dette enkelte Formaal ogsaa af uden for Lovet forblevne Mestres, hvormod alle de Fordele, som i Næringsloven ere foreslaaede for Mestrene burde falde bort. Jeg tror at den ærede Ordfører, naar han vil gøre Ret og Stel mod mig, vil erkende at der gaar en rød Traad gennem alt dette, og at der er ikke nogen Modsigelse at paapege. Saa siger den ærede Ordfører, at Minimumsløn er ikke fordret sammen med de 8 Timer i de Lande, hvor man har villet have normal Arbejdstid. Dette er rigtigt nok, for saa vidt som Lovforslagene ikke indeholde noget derom lige saa lidt som dette Lovforslag, det har jeg heller ikke paastaaet var Tilfældet. Men jeg har gjort gældende, at paa Arbejdemøder rundt om i Verden, lige meget hvor, om paa den ene eller den anden Side af Atlanterhavet, har Fordringen stadig lydt saaledes, og det vil jeg være i Stand til at bevise. Jeg skal her eksempelvis anføre, at i Maret 1886 afholdtes i Paris et af de allerstørste Arbejdemøder, paa hvilket der vedtoges en Resolution gaaende ud paa „En Normalarbejdsdag paa 8 Timer og en Minimumsløn, tilstrækkelig til at sætte Arbejderne i Stand til at ernære deres Familie og føre en anstændig Tilværelse“, og jeg vil sige, at var jeg en Tilhænger af Tvangsloven, saa vilde jeg absolut ikke tage den, medmindre jeg ogsaa fik denne Sikring for Familien og en anstændig Tilværelse. Jeg finder det saa rimeligt og vil ingenlunde have lagt Forslagsstillerne det til Last, hvis de havde forlangt noget saadant her; saa vilde Sagen ogsaa have foreligget klarere. Den ærede Ordfører siger, at de engelske Arbejdere ere dygtige, fordi de arbejde i kortere Tid. Dette klang saa underlig for mig. Nej hvis de arbejde kortere end de danske hvad jeg ganske vist betvivler, saa er det fordi de ere dygtigere.

Det ærede Medlem forbeholder Marsag og Virkning. Den engelske Arbejders Dygtighed beror jo meget paa National-Karakteren, dernæst paa de særlige gode Ernæringsforhold; alene den Omstændighed, at de engelske Arbejdere i Mod sætning til mange kontinentale Arbejdere spise overordentlig meget Kød, medfører en stor Forskel. Og med Hensyn til Arbejdernes Duelighed endelig spiller jo Rekrutteringen en stor Rolle. Hvorfra rekruteres vore Fabrikarbejdere? For en stor Del fra Landet; de kunne intet naar de komme til Bærkstedet, de skulle lære alt. Men i Englands Industricentre gaar Arbejdernes Virksomhed over fra Fader til Søn, og saaledes bliver det ved i Generationer. I Sheffield for Eks. kunne de føre deres Aner i Industrien tilbage i saa og saa mange Aarhundreder. Det kende vi knap noget til; men det udvikler i høj Grad den tekniske Dygtighed. Det er forskellige Grunde til den engelske Arbejders Overlegenhed, derimod ikke, at han arbejder i kortere Tid. Jeg ved da heller ikke, hvor det Raisonnement — kort Arbejde fører til større Dygtighed — som det ærede Medlem opstiller, skulde ende naar Konsekvensen drages. Nej, jo dygtigere man er, desto kortere kan man arbejde; det er der Mening i. Det ærede Medlem sagde, at Forslaget slet ikke vil begrænse Arbejdernes Frihed til at arbejde, men kun begrænse Arbejdsgivernes Frihed til at bestemme en Arbejder over 8 Timer paa en Dag. Dette er jo i Strid med, hvad Lovforslaget siger. (Afbrydelse) Jeg bliver da nødt til at oplæse det ærede Medlems Forslag for ham, thi der staar, synes jeg, det modsatte. Der staar nemlig: „For alle Personer af begge Køn over 14 Aar o. s. v. o. s. v. saftættes den daglige Arbejdstid til højst 8 Timer, deri ikke indbefattet Spise- og Hviletid“. Det staar der i Lovforslaget, men der staar virkelig ikke, at Arbejderen har Frihed til at arbejde, og at det kun er Arbejdsgiveren, der ikke skal have Frihed til at bestemme ham i over 8 Timer paa en Dag. Jeg hænger mig ikke i Smaating. De Herrer ville indrømme, at det er ikke nogen Detailforretning, jeg har indladt mig paa i denne Sag; vilde jeg kritisere Lovforslagets enkelte Bestemmelser, vilde jeg ikke være i Forlegenhed; dem rører jeg ikke ved. Men skal det være Meningen, som den ærede Ordfører gjorde gældende, maa Følgen jo deraf blive, at en Arbejder kan først arbejde 8 Timer hos en Arbejdsgeber og derpaa andre 8 Timer hos en anden; han maa altsaa blot arrangere sig. Skal Arbejderen have Lov til at arbejde i 16 Timer,